U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **A. K. CH.,** zast. Mgr. Lilianou Balašovou Vochalovou, advokátkou se sídlem Praha 2, nám. I. P. Pavlova 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 11. 2006, č. j. 65 Az 176/2005 – 17,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 7. 6. 2005, č. j. OAM-994/VL-10-04-2005. Rozhodnutím správního orgánu nebyl stěžovateli k jeho žádosti udělen azyl podle ust. § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně žalovaný rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu. Krajský soud se ztotožnil se závěrem správního orgánu, že obavy stěžovatele z jednání soukromé osoby nejsou důvodem pro udělení azylu. Soud poznamenal, že se stěžovatel žádným způsobem nesnažil své problémy řešit v zemi původu. Azylově relevantní není ani jeho snaha o legalizaci pobytu v České republice. V aplikaci ust. § 14 zákona o azylu soud neshledal pochybení. Informace o situaci v zemi původu žalovaný podle soudu správně vyhodnotil tak, že stěžovatel nenáleží k osobám ohroženým skutečnostmi, které zakládají překážky vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu.

Kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek krajského soudu z důvodu vymezeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále

jen „s. ř. s.“). Namítl, že krajský soud se nezabýval tím, zda správní orgán náležitě zjistil skutkový stav věci. Uvedl, že z Číny odešel především z ekonomických důvodů. S kamarádem jel na projížďku na kole, kamarád nedopatřením srazil policistu. Ten požadoval finanční odškodnění od stěžovatele, a to opakovaně poté, co mu již jednou odškodné zaplatil. Stěžovatel se obával dalšího jednání policisty. Vzhledem k tomu, že policista je představitelem státní moci, lze jeho jednání považovat za nepřiměřený zásah do stěžovatelových práv ze strany státního orgánu. Stěžovatel dále namítl, že nebylo řádně vysvětleno, proč skutečnosti uvedené v jeho žádosti neodůvodňují udělení humanitárního azylu, zejména s přihlédnutím k celkové ekonomické situaci v Čínské lidové republice. Krajský soud pouze přisvědčil závěrům, k nimž dospěl žalovaný. Rozsudek je tak nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobce musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek byl krajským soudem vynesen dne 8. 11. 2006, tedy po účinnosti novely azylového zákona č. 350/2005 Sb., zkoumal Nejvyšší správní soud nejprve otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Co se týče potíží se soukromými osobami, lze konstatovat, že Nejvyšší správní soud se touto problematikou již dostatečně zabýval, např. v rozsudku ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, www.nssoud.cz; příp. v rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, www.nssoud.cz. Tato rozhodnutí dopadají i na případ stěžovatele, který sice požádal o azyl s tvrzením o obavách z jednání policisty, který však v daném případě byl v pozici soukromé osoby, přičemž nevyužil vnitrostátních prostředků ochrany v zemi původu. Podle názoru Nejvyššího správního soudu žalovaný a krajský soud tak při hodnocení stěžovatelovy žádosti o azyl rozhodovaly v souladu s ustálenou judikaturou.

K otázce mezí soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného podle ust. § 14 zákona o azylu se Nejvyšší správní soud již rovněž vyjádřil v mnoha rozhodnutích, namátkou lze uvést např. rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, www.nssoud.cz, příp. rozsudek ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, www.nssoud.cz; k otázce, kdy je rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., se pak vyjádřil např. v rozsudku ze dne 12. 1. 2005, č. j. 4 Azs 300/2004 - 36, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS. Irelevancí snahy o legalizaci pobytu jako důvodu pro udělení azylu se zabýval např. v rozsudku ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, publ. pod č. 397/2004 Sb. NSS, příp. v rozsudku ze dne 21. 1. 2004, č. j. 4 Azs 47/2003 - 52, www.nssoud.cz. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost podle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl. Vzhledem k tomu, že podle ust. § 32 odst. 5 zák. č. 325/1999 Sb., ve znění zák. č. 350/2005 Sb., podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věcech azylu má odkladný účinek, nerozhodoval již Nejvyšší správní soud o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti ve smyslu ust. § 107 s. ř. s.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 5. září 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu